

Въ тоя дворецъ никой никога не говори за смъртъ или старостъ, за болестъ, скръбъ или страдания. Всѣка сутринь се кжсатъ повѣхналитѣ рози и пожълтѣлитѣ листа и се скрива отъ очитѣ всичко неприятно.

Тѣй живѣеше Буда въ своята златна тъмница, приспиванъ съ тихи пѣсни и нѣжни галби, посрѣдъ звуковетѣ на чудна музика, безъ да знае нѣщо за людскитѣ мъки и неволи, безъ да вижда скръбъ, плачъ или друго, освѣнъ радостни усмивки и цвѣтуща младостъ.

Ала въ това тихо гнѣздо на щастие и любовъ душата на младия князь не бѣ спокойна; нѣщо го мъчеше; вълнуваха го нѣкакви мисли, нѣкакви вжтрѣшни гласове; кога засвирѣше музиката, той не се радваше, а чуваше въ сърцето си нѣщо, което го кани къмъ по-другъ животъ. Една вечеръ нѣкоя отъ дѣвойкитѣ разказваше подъ тихитѣ звукове на музиката стара приказка за далечни страни и незнайни люде; слушайки тая приказка, князътъ усѣти непрѣодолимо желание да узнае, що става по свѣта, вънъ отъ стѣнитѣ на неговия разкошенъ палатъ.

— Нима свѣтътъ е тѣй голѣмъ? — обърна се той къмъ Ясодхара. — Навѣрно, въ другитѣ страни има много хора като насъ, любящи и щастливи? О Читра, кажи ми какъ да намѣря бързоногия конь на твоята приказка? Азъ би далъ всичко, само да пропжтувамъ съ него поне единъ день и да видя безкрайния просторъ на земята . . . Защо азъ нищо не зная? . . . Кажете на Чана да впрѣгне колесницата!